

Valentina Morelli

Een dode van goeden huize

Deel 4 in de serie *La dolce vita*

De Fontein

La dolce vita – de serie

Benvenuto a Santa Caterina! In dit schilderachtige dorp in het hart van Toscane leeft, werkt en bidt kloosterzuster Isabella. Opeens moet ze een moordzaak onderzoeken en vanaf dat moment wordt het de levenstaak van de nieuwsgierige non om zich te bemoeien met de grote en kleine vergrijpen van de dorpsbewoners. Carabiniere Matteo is blij met haar hulp, want als enige agent in Santa Caterina heeft hij genoeg te doen...

1

‘En, wat denkt u ervan? Zo slecht is het toch niet.’

Zuster Isabella bleef burgemeester Lenzi het antwoord schuldig. Hij had wel gelijk. Zo slecht was de plek voor het marktkraampje van het klooster inderdaad niet. Het lag nog dichterbij de hoofdstraat en was daardoor al zichtbaar nog voordat mensen het marktplein betraden.

En toch vertrouwde ze de burgemeester niet. Ze kende hem lang genoeg om te weten dat hij altijd op zijn eigen voordeel uit was en nooit iets puur uit vriendelijkheid deed. Daaraan veranderde ook de brede grijns op zijn gezicht niets, die hij haar schonk terwijl hij het zweet van zijn voorhoofd depte.

‘Het zal uw omzet enorm opkrikken.’

‘Als u het zegt.’

Isabella stond met haar armen over elkaar geslagen in het kloosterkraampje. Boven haar hoofd bungelden gedroogde venkelworstjes aan een lange lat. Ze keek behoedzaam naar de burgemeester die voor haar stond, maar die had enkel oog voor de buikige grappafflessen.

Het waren de laatste twee die ze nog in de aanbieding had. Vlak daarvoor hadden drie bussen hun ladingen toeristen uitgespuugd, die als een sprinkhanenplaag op de markt waren neergedaald en alles hadden gekocht wat los en vast zat. Onder haar toonbank stapelden de proefglasjes zich op.

Het was weliswaar nog lang geen middag, maar dat kon de meeste toeristen niet deren. Die hadden er geen moeite mee om in de brandende ochtendzon de wijnen en brandewijnen te proberen die in het klooster werden gemaakt. Ze waren immers op vakantie. En autorijden hoefden ze ook al niet, aangezien de touringcars hen comfortabel langs de bezienswaardigheden van Toscane reden.

‘Wilt u een grappa proberen?’ Isabella glimlachte vriendelijk naar de burgemeester, die daar maar heel kort over na bleek te hoeven denken en opgetogen knikte.

‘Ach, weet u, zuster. Eén glaasje om het af te leren – u kent het wel.’

Nou, zeker. Ze schonk een glaasje voor hem in.

Duccio Lenzi sloeg de grappa in één teug achterover. Luid smakkend zette hij het lege glas met een klap weer op de toonbank. ‘Man, dat smaakt geweldig. Als jullie daar in dat klooster van één ding verstand hebben, dan is het wel van grappa.’

‘Maar leg het mij nog een keer uit, signore Lenzi,’ vroeg Isabella. ‘Waarom al dit gedoe?’

Hij draaide zich naar links en naar rechts, alsof hij de mensenmassa op zich liet inwerken die door de smalle steegjes stroomde. De grootste toeloop was weliswaar voorbij, maar de markt mocht zich nog steeds verheugen op een aanzienlijk aantal bezoekers.

‘We moeten het hele marktgebeuren spannend houden voor de toeristen,’ verkondigde hij op zelfgenoegzame toon. ‘Daarom is het altijd goed in beweging te blijven en het vaste assortiment wat... op te leuken. Of gewoon anders neer te zetten – zodat het spannend blijft.’

‘Aha,’ antwoordde Isabella, die totaal geen verschil zag. Afgezien dan van het feit dat het marktkraampje van het klooster nu een paar meter verder naar links stond en het buurkraampje wel een hele meter dichterbij dat van het klooster was komen te staan. Het was niet spannender, maar krapper geworden.

‘De Caterina-markt mag zich verheugen op een grote populariteit,’ ging de burgemeester verder alsof hij haar gedachten had gelezen. ‘Dat betekent dat we misschien allemaal een beetje moeten inschikken om het aanbod te kunnen uitbreiden.’

Isabella knikte, hoewel ze nou niet echt blij was met de recente ontwikkelingen. Hun kraampje verschuiven, dat was één ding. Maar alles zo boven op elkaar proppen, alleen maar opdat er nog meer kraampjes op het relatief kleine marktplein pasten – dat was een ander verhaal. Het ging de burgemeester hele-

maal niet om een breed aanbod, noch om het tevreden houden van de marktkooplui of de toeristen. Zijn primaire insteek was het spekken van de gemeentekas. Daar twijfelde de non geen moment aan.

‘U zult er geen nadelen van ondervinden,’ beloofde de burgemeester. ‘Integendeel: u hebt nu een plekje op de eerste rang.’ Hij knipoogde naar haar.

Eerst dacht Isabella dat hij dat uit vriendelijkheid deed, maar toen begreep ze dat hij zijn glas bijgevuld wilde hebben. Ze deed hem dat genoegen.

‘Gegroet, zuster,’ zei hij, nadat hij ook het tweede glas in één teug had weggewerkt en even met zijn vuist tegen zijn borst sloeg. ‘En doe de abdis de groeten van mij.’

Nog voordat Isabella kon antwoorden, beende hij al op het volgende standje af en begroette daar ijverig knipogend de verkoopster van Mazza-keramiek, die nu met haar kraampje schuin tegenover dat van het klooster stond.

Ook daarmee kon Isabella prima leven. Ze was gesteld op Giorgia Martini en er was in de loop der tijd een vriendschappelijke band ontstaan. Isabella begon meer en meer te begrijpen waarom haar overleden medezuster Raffaella zo had gehouden van de marktdienst. De verkopers hier vormden een hechte gemeenschap waarin iedereen elkaar hielp.

‘Gegroet, zuster.’ Er drong een sympathieke stem tot haar oor door.

Toen ze zich ernaar omdraaide, zag ze een man staan wiens leeftijd ze moeilijk kon inschatten. Hij was groot en slank. Zijn grijsblauwe ogen sprongen bijna uit zijn gebruinde gezicht. Hij had een dichte baard, die naadloos overging in mollige rastalokken die aan alle kanten van zijn hoofd bungelden. Isabella wist niet waar ze moest kijken, zo’n... bijzondere verschijning was deze man. Om zijn nek hingen kettingen met kruisen en vredesymbolen en zijn polsen zaten vol met bandjes en armbanden die glinsterden in het zonlicht. Hij droeg een gebatikt T-shirt in alle kleuren van de regenboog.

Toen ze alles in zich had opgenomen en ze hem eindelijk weer in de ogen keek, deed zijn glimlach er nog een schepje bovenop. Hij hief zijn hand en zwaaide naar haar: 'Moge de zon in je hart schijnen.'

Isabella wist niet of het de zon was, maar ze voelde haar ogen oplichten. Dit was nog eens een aardige begroeting.

'Eh... dank u wel, signore?' antwoordde ze onbeholpen, omdat haar gewoon niks intelligenter te binnen viel.

'Eden,' zei de man.

'Sorry?'

'Ik heet Eden. Tenminste, mijn vrienden noemen me zo.'

'O,' zei Isabella opgetogen. 'En ik mag je ook zo noemen? Wat leuk!'

'Sterker nog, ik zou het een eer vinden. We zijn immers min of meer burenen.' Hij legde in een korte beweging zijn hoofd in zijn nek, waarbij de dikke rastalokken voor zijn gezicht vielen. 'Wij hebben een stand in de achterste rij.'

'Ah, het hippiekraampje.' Isabella knikte. 'Dat ken ik natuurlijk.' Iedereen kende het. Het was de bonte attractie van de markt en was zowel bij de toeristen als bij de lokale bevolking enorm geliefd.

Hoewel zijn ogen nog lachten, slaakte de man een zucht. 'We moesten helaas ons plekje in de voorste rij afstaan, omdat de burgemeester van mening is dat wij de uitstraling van de markt aantasten.'

Isabella trok een wenkbrauw op. 'Heeft hij dat gezegd?'

De man met de merkwaardige naam knipoogde even naar haar. 'Nou ja, niet letterlijk. Maar het was onmiskenbaar tussen de regels door te horen.'

Isabella knikte begrijpend. Dat klonk inderdaad wel als de burgemeester. Alles wat ook maar een beetje tegen zijn conservatieve wereldbeeld inging, was in zijn ogen verkeerd. Niet voor het eerst vroeg ze zich af hoe een dergelijke man erin was geslaagd gekozen te worden tot burgemeester van Santa Caterina. Zij had de mensen in dit dorp leren kennen als open

en modern. Eigenschappen die nou niet echt op Lenzi sloegen.

‘Dat vind ik heel, heel jammer,’ zei ze.

De man wuifde het weg. ‘Ach, de markt is gelukkig niet zo heel groot. Hier komt iedereen tot zijn recht.’ Hij deed een stap dichterbij naar haar kraampje toe. ‘Maar dat is niet waarom ik je wilde spreken.’

‘Je wilde *mij* spreken?’ Ze keek de man verwonderd aan, die daarop samenzweerderig naar haar knikte.

‘We zitten met een probleem,’ begon hij. ‘Een heel groot probleem, als ik eerlijk ben, en we hopen eigenlijk op jullie hulp – dat wil zeggen, op hulp van de kerk.’

‘En wie zijn die... wij?’ vroeg Isabella.

‘Nou ja, wij. De hippies.’ Hij glimlachte naar haar en frunnikte aan een van de rastalokken die voor zijn gezicht was gevallen, waarna hij die uiteindelijk naar achteren gooide.

Isabella vroeg hem verbaasd: ‘En wat kan uitgerekend ik voor jullie betekenen?’

Hij keek haar ernstig aan. ‘Ken je onze commune, verderop aan het strand?’

‘Van horen zeggen,’ antwoordde Isabella eerlijk. Ze wist dat de hippies zich jaren geleden aan het strand van Viareggio hadden gevestigd en dat ze daar in de loop der tijd een soort klein dorp hadden gebouwd.

‘Nou ja, dan weet je misschien ook dat wij daar al sinds jaar en dag wonen. Maar nu is er een grote bouwfirmade die ons van het strand wil verdrijven, omdat het de opdracht heeft gekregen om voor een grote hotelketen een luxeresort neer te zetten.’ Hij gebaarde wild met zijn handen. ‘Dat kan toch niet! Op ons strand!’

Isabella stak bezwerend haar handen op om de man te kalmeren. Ze kon zich dat niet voorstellen. In de loop der jaren was het hippiedorp een ware toeristenmagneet geworden. Niemand stoorde zich eraan. Integendeel: de hippies waren makkelijk in de omgang en vormden bovendien een verrijking van het culturele leven in de regio. Veel mensen hielden van de producten die ze

in hun eigen ateliers maakten en op de markt verkochten. Ze organiseerden concerten, gaven cursussen in boetseren, yoga en meditatie. Eén keer in de maand organiseerden de bewoners van het hippiedorp een groot feest waarvoor iedereen was uitgenodigd.

Isabella was er nog nooit geweest, maar had zich vast vorgenommen het eens met eigen ogen te gaan bekijken. De zusters hadden haar opgetogen verteld hoe de hippies muziek maakten en bij een kampvuur tot diep in de nacht feestvierden.

Van de markt waren de hippies sowieso niet meer weg te denken. Isabella verheugde zich steevast op de aanblik van de bontgekleurde Volkswagenbus die altijd achter hun marktkraampje geparkeerd stond en waaruit de *golden oldies* klonken waar zij dol op was. De spullen die ze maakten, bevielen haar. Handgemaakte kleren in bonte batikpatronen, sieraden met de mooiste edelstenen. Hoofddoeken, sjaals en prachtige schilderijen in felle kleuren. Ze stonden garant voor een goed humeur en een prettige sfeer.

‘Dat moet een misverstand zijn.’ Ze schudde vol ongeloof haar hoofd. ‘Weet je dat heel zeker?’

‘*Assolutamente. Si!* We hebben een officiële brief gekregen. Met een ultimatum.’ Eden schoof zijn hand in de zak van zijn verbleekte spijkersshort en haalde een dubbelgevouwen envelop tevoorschijn. ‘Hier. Lees zelf maar. Alsjeblieft.’

Met enige aarzeling pakte Isabella de envelop aan, haalde het schrijven eruit en vouwde het open. Haar blik schoot over de inhoud. De afzender was een bouwfirma genaamd Marenzi, en de eigenaar was een zekere *conte* Gabriele Marenzi.

Die naam kende ze wel. De Marenzi’s waren een vooraanstaande familie uit de omgeving en Isabella wist dat deze Gabriele Marenzi bij veel projecten een vinger in de pap had.

Het schrijven bevestigde wat Eden haar net had verteld. Volgens het officieel ogende document hadden de bewoners van de commune nog zes weken de tijd om hun spullen te pakken en het strand te verlaten. Als ze daaraan geen gehoor gaven, zou de boel worden ontruimd.

‘Dit is niet te geloven,’ zei ze over de rand van de brief. ‘Ik bedoel... bestaat er niet zoiets als gewoonterecht? De commune woont er toch al zeker sinds jaren.’

‘Al bijna twintig jaar,’ antwoordde Eden verslagen en hij liet zijn blik zakken. ‘Dit klinkt ons zeer ernstig in de oren. We hebben al geprobeerd het gesprek met de Marenzi’s aan te gaan, maar we vinden geen gehoor. We kunnen niet eens een afspraak met signore Marenzi maken. En daarom zou ik jou willen vragen, zuster. Misschien heeft iemand bij de Marenzi’s wel oren naar een vrouw van God. Ik heb gehoord dat de familie zeer traditioneel is.’

Isabella dacht na en keek nog eens naar de brief. ‘Het hoofdkantoor bevindt zich in Lucca,’ mompelde ze.

Maar Eden schudde zijn hoofd en produceerde een voorzichtig glimlachje. ‘Signore conte Gabriele Marenzi verblijft momenteel met zijn zoon in hotel La Vetta,’ zei hij. ‘Dat heeft een vriendin die daar werkt me verteld. Daarom dachten we dat het voor jou misschien niet te veel moeite zou zijn.’ Hij draaide zijn hoofd in de richting van het hotel. ‘La Vetta bevindt zich immers aan de andere kant van de straat.’

Isabella keek sceptisch die kant op. ‘En hoe stel je je dat voor? Dat ik gewoon naar binnen marcheer en dan van hem eis dat hij van zijn voornemen afziet?’

De man pakte haar hand. ‘Ja... nee. Ik bedoel... ik weet het ook niet.’ Hij zweeg een moment. ‘We hebben zelf geen ideeën meer en er is niemand die ons nog zou kunnen helpen. We zijn de burgemeester al heel lang een doorn in het oog. En ook verder is er niemand die zich voor ons zou inzetten.’

Terwijl hij sprak hield hij haar blik vast. De bruine ogen van de man herinnerden haar opeens aan Caesar, de hond waarover ze zich had ontfermd en die haar sinds weken op de voet volgde.

‘Alsjeblieft, zuster. Praat met hem. Maak hem duidelijk wat dit besluit voor ons betekent. Ze beroven ons daarmee van ons bestaan. Er moet toch een andere oplossing te vinden zijn. We zijn bereid compromissen te sluiten, maar daarvoor moeten ze

wel eerst naar ons luisteren, ze moeten met ons om de tafel gaan zitten.’

Isabella wist de indringende blik van de man te weerstaan. Uiteindelijk knikte ze. Hij had geen ongelijk.

Ze wilde net iets antwoorden toen haar telefoon haar gedachten onderbrak. Ze wierp een blik op het schermpje en haar hart begon sneller te kloppen. ‘Neem me niet kwalijk, maar dit is belangrijk. Het is mijn broer!’

Ze had al de hele ochtend op dit telefoontje gewacht. Want niemand minder dan haar eigen broer Andrea had zijn komst aangekondigd. En wel voor de allereerste keer sinds zij in Santa Caterina was ingetreden. Hij had hier eigenlijk twee uur geleden al moeten zijn, maar zijn trein had vertraging opgelopen.

‘Ciao, Andrea,’ gilde ze bijna in haar smartphone, die ze bij hoge uitzondering had meegenomen naar de markt. ‘Wat zeg je? Je bent over een uur op het station? Dat is geweldig! Ik hoop dat je stevige honger hebt meegebracht, want zuster Hildegard heeft beloofd je lievelingsgerecht te maken. Gevulde *piccata Milanese*.’ Ze kletste nog even verder en hing op. Toen ze zich weer tot Eden richtte, grijnsde ze nog steeds breed.

‘Dat klonk als goed nieuws,’ zei hij vriendelijk. ‘Het is altijd fijn je familie om je heen te hebben, nietwaar?’

Isabella zuchtte instemmend. ‘Zei je nou dat hij in La Vetta logeert?’ Ze maakte een gebaar met haar kin in de richting van het hotel dat aan de overkant van het marktplein lag.

Eigenlijk had ze ook haar eigen broer in dat hotel willen onderbrengen, maar Andrea had erop gestaan in het klooster te logeren zodat ze zoveel mogelijk tijd samen konden doorbrengen. Isabella wilde dat natuurlijk net zo goed. En toch was ze er niet helemaal gerust op hoe haar medezusters zouden reageren op haar broer. Hij was een stadsmens in hart en nieren en hij zou misschien met zijn levensopvattingen sommigen van hen tegen zich in het harnas kunnen jagen.

Eden knikte. ‘We zijn erachter gekomen dat Marenzi de leiding heeft over een grote bouwplaats aan La Estrada 11. Daar

zijn ze een wegrestaurant aan het bouwen. Met een tankstation, restaurant, alles erop en eraan. Daarom verblijft hij hier een aantal dagen. De timing zou dus perfect zijn.' Hij keek haar bezwerend aan. 'Mocht je ons willen helpen...'

'Natuurlijk wil ik dat,' antwoordde Isabella, al verwachtte ze er niet veel van. 'Maar ik denk niet dat ik echt iets kan bewerkstelligen.'

'Het is een poging waard.' Eden keek haar indringend aan.

Isabella kon niet anders dan knikken. 'Ik kan op zijn minst met hem gaan praten.'

Eden strekte zijn handen uit en hield die van haar vast. Hij knikte onophoudelijk en grijnsde samenzweerderig naar haar. 'Heel veel dank, zuster! We waarderen het zeer. Liefde en vrede voor iedereen.'

Verschenen in de La dolce vita-serie:

De moord in het klooster

De dode aan de rivier

De mysterieuze gast

Een dode van goede huize

Een raadselachtige biecht

Oorspronkelijke titel *Eien Leiche aus gutem Hause*

Oorspronkelijke uitgever

Copyright ©

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Marijen Thomas

Omslagontwerp

Omslagillustratie

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6323 4

ISBN luisterboek 978 90 261 6324 1

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, mi-
crofilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op
enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.